

Sygn. akt VU 6190/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant stażysta Emilia Łopatowska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 sierpnia 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni J. G. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2014 roku.

Sygn. akt VU 6190/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawczyni J. G. prawa do ponownego ustalenia świadczenia emerytalnego na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1997 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) wskazując, że do wniosku o emeryturę wnioskodawczyni nie przedłożyła nowych dowodów, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia.

Od decyzji powyższej odwołała się w dniu 3 września 2014 roku J. G..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

J. G., urodzona w dniu (...) 1959 roku, złożyła w dniu 25 lutego 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury w obniżonym wieku z uwagi na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 w aktach ZUS)

Decyzją z dnia 4 marca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawczyni przyznania prawa do emerytury uznając, że nie udowodniła ona na dzień 1 stycznia 1999 roku co najmniej 15 lat

pracy w warunkach szczególnych. Wydając decyzję ZUS nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zasiłkowych przypadających w okresie po dniu 15 listopada 1991 roku. Od decyzji tej wnioskodawczyni nie składała odwołania do sądu.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 4 marca 2014 roku k. 24 w aktach ZUS)

W dniu 25 lipca 2014 roku J. G. wystąpiła ponownie o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku z uwagi na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.

(dowód: wniosek k. 25 w aktach ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżąca udowodniła okresy składkowe, nieskładkowe i uzupełniające w wymiarze 20 lat. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawczyni w warunkach szczególnych wynosi 14 lat, 6 miesięcy i 24 dni. Są to okresy zatrudnienia: od 1 sierpnia 1982 roku do 8 sierpnia 1988 roku, od 1 lipca 1989 roku do 29 stycznia 1992 roku, od 20 marca 1992 roku do 28 listopada 1994 roku, od 15 kwietnia 1995 roku do 13 sierpnia 1997 roku oraz od 17 września 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) w P. na stanowisku położnej z wyłączeniem okresów nieskładkowych.

Wnioskodawczyni przystąpiła do otwartego funduszu emerytalnego, ale wniosła o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa.

(okoliczności niesporne)

W okresie 1 marca 1981 roku do 28 stycznia 2015 roku J. G. była zatrudniona w (...) w P.

(dowód: świadectwo pracy k. 20 w aktach sprawy)

W trakcie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy wnioskodawczyni była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresach: od 28 listopada 1991 roku do 2 grudnia 1991 roku, od 17 grudnia 1991 roku do 29 grudnia 1991 roku, od 30 stycznia 1992 roku do 19 marca 1992 roku, od 6 października 1992 roku do 12 października 1992 roku, od 7 marca 1993 roku do 18 marca 1993 roku, od 17 maja 1993 roku do 20 maja 1993 roku, od 26 maja 1993 roku do 1 czerwca 1993 roku, od 22 grudnia 1993 roku do 3 stycznia 1994 roku, od 2 lutego 1994 roku 11 lutego 1994 roku, od 18 lutego 1994 roku do 28 lutego 1994 roku, od 29 kwietnia 1994 roku do 9 maja 1994 roku, od 9 czerwca 1994 roku do 20 czerwca 1994 roku, od 29 listopada 1994 roku do 14 kwietnia 1995 roku, od 26 lutego 1996 roku do 8 marca 1996 roku, od 30 września 1996 roku do 7 października 1996 roku, od 2 lipca 1997 roku do 9 lipca 1997 roku oraz od 14 sierpnia 1997 roku do 16 września 1997 roku.

(dowód: świadectwo pracy k. 20 w aktach sprawy)

(...)w P. wystawił wnioskodawczyni świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że pracowała ona w takich warunkach w okresach: od 1 sierpnia 1982 roku do 8 sierpnia 1988 roku, od 1 lipca 1989 roku do 29 stycznia 1992 roku, od 20 marca 1992 roku do 28 listopada 1994 roku, od 15 kwietnia 1995 roku do 13 sierpnia 1997 roku oraz od 17 września 1997 roku do 7 marca 1999 roku, od 12 kwietnia 1999 roku do 10 listopada 2001 roku, od 15 grudnia 2001 roku do 28 lutego 2002 roku oraz od 1 maja 2002 roku do 3 maja 2004 roku na stanowisku położnej wykonującej pracę w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych (Wykaz A, Dział XII, poz. 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku)

(dowód: świadectwo pracy w warunkach szczególnych k. 20 w aktach ZUS)

Wskazane powyżej okresy zasiłkowe przypadały w okresie wykonywania przez wnioskodawczynię pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność niesporna)

Decyzją z dnia 13 maja 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury pomostowej.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 13 maja 2014 roku k. 31 w aktach ZUS)

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresów: od 28 listopada 1991 roku do 2 grudnia 1991 roku, od 17 grudnia 1991 roku do 29 grudnia 1991 roku, od 30 stycznia 1992 roku do 19 marca 1992 roku, od 6 października 1992 roku do 12 października 1992 roku, od 7 marca 1993 roku do 18 marca 1993 roku, od 17 maja 1993 roku do 20 maja 1993 roku, od 26 maja 1993 roku do 1 czerwca 1993 roku, od 22 grudnia 1993 roku do 3 stycznia 1994 roku, od 2 lutego 1994 roku do 11 lutego 1994 roku, od 18 lutego 1994 roku do 28 lutego 1994 roku, od 29 kwietnia 1994 roku do 9 maja 1994 roku, od 9 czerwca 1994 roku do 20 czerwca 1994 roku, od 29 listopada 1994 roku do 14 kwietnia 1995 roku, od 26 lutego 1996 roku do 8 marca 1996 roku, od 30 września 1996 roku do 7 października 1996 roku, od 2 lipca 1997 roku do 9 lipca 1997 roku oraz od 14 sierpnia 1997 roku do 16 września 1997 roku, łącznie z okresem niekwestionowanym przez organ rentowy, staż pracy wnioskodawczyni w takich warunkach wynosi łącznie więcej niż 15 lat. Okresy nieskładkowe niezliczone przez ZUS stanowią łącznie 11 miesięcy i 24 dni.

(dowód: pismo ZUS z dnia 4 marca 2015 roku k. 26 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawczynię w odwołaniu, dotyczył okoliczności, czy ma ona wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Organ rentowy uznał bowiem, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat, wskazując że do stażu pracy w takich warunkach nie mogły zostać zaliczone okresy nieskładkowe przypadające w trakcie wykonywania przez wnioskodawczynię pracy w warunkach szczególnych w (...) w P. Ponadto organ rentowy stwierdził, że po wydaniu przez ZUS w dniu 4 marca 2014 roku decyzji odmawiającej jej tego prawa, wnioskodawczyni nie ma prawa do ponownego ustalenia prawa do świadczenia emerytalnego w trybie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, skoro nie złożyła ona żadnych nowych dokumentów

W ocenie Sądu powyższego stanowiska ZUS nie można podzielić.

Do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) powinno się bowiem zaliczać okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.).

Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 27 listopada 2003 roku w sprawie III UZP 10/03, Biuletyn SN 2003/11/17 i stanowisko to Sąd Okręgowy w całości akceptuje.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że, sformułowania zawarte zwłaszcza w § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, świadczą o tym, że pojęcie „wykonywał prace” oraz „ma wymagany okres zatrudnienia” nie są tożsame. Pogląd ten umacniała regulacja art. 11 ustawy o z.e.p., stanowiąca, że okresami zatrudnienia, wymaganymi do uzyskania świadczeń, są okresy pozostawania w stosunku pracy. Zdaniem Sądu Najwyższego fakt, że okresy pobierania między innymi zasiłku chorobowego były traktowane w ustawie o

z.e.p. jako okresy równorzędne z okresami zatrudnienia, zaś te same okresy w ustawie z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent zostały potraktowane jako okresy nieskładkowe, w związku z zastąpieniem pojęć okresy zatrudnienia, równorzędne i zaliczalne, pojęciami okresy składkowe (art. 2 tej ostatniej ustawy), okresy nieskładkowe (art. 4) oraz traktowane jak składkowe (art. 5), ma ten skutek, że od dnia wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji okresy nieskładkowe, w tym okres pobierania zasiłku chorobowego, są uwzględniane przy ustalaniu okresów pracy koniecznych dla przyznania prawa do świadczenia w rozmiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej uwzględnionych okresów składkowych (art. 4 ust. 2). Tę samą regulację w tej części zawiera obecnie obowiązująca ustawa o emeryturach i rentach z FUS (art. 5 ust. 2), traktująca jako okresy nieskładkowe między innymi okres pobierania wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wypłaconego na podstawie przepisów Kodeksu pracy oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego: chorobowego lub opiekuńczego (art. 7 pkt 1a i b). Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że okoliczność, że ustawy o z.e.p. i o rewaloryzacji emerytur i rent, zostały uchylone, nie może oznaczać, iż w obecnym stanie prawnym pojęcia te – niezdefiniowane w ustawie o emeryturach i rentach z FUS – mogą być interpretowane w oderwaniu od przepisów Kodeksu pracy, do którego zresztą wprost nawiązywał art. 5 powołanej wyżej ustawy o z.e.p. W ocenie Sądu Najwyższego, pojęcia pracownik, stosunek pracy czy zatrudnienie nie mogą być interpretowane na użytek prawa ubezpieczeń społecznych inaczej niż interpretuje je akt prawny określający prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, tj. Kodeks pracy. W myśl art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę, zaś stosunek pracy został zdefiniowany jako zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie przez niego wyznaczonym, a pracodawcy – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem, przy czym zatrudnienie w takich warunkach jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy (art. 22 § 1 i 1¹ k.p.). Pogląd ten wzmacnia treść art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.). Przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 stanowi, że obowiązkowym ubezpieczeniem: emerytalnemu i rentowym podlegają, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: pracownikami (...), zaś za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy (art. 8 ust. 1).

W świetle powyższego zasadne jest przyjęcie, że do okresu pracy w szczególnych warunkach powinno się zaliczać okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent (...).

W związku z tym, że wykazany przez wnioskodawczynię okres pracy w warunkach szczególnych wynosi więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia ona wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Bez wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury w sprawie niniejszej pozostaje przy tym okoliczność, że prawomocną decyzją z dnia 4 marca 2014 roku ZUS odmówił już raz wnioskodawczyni prawa do emerytury w obniżonym wieku.

W myśl art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Wskazany wyżej przepis umożliwia ponowne ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Powołany przepis stanowi podstawę pozwalającą na zmianę prawomocnej decyzji w sytuacji, gdy osoba, której odmówiono prawa do świadczenia w związku z nieudowodnieniem faktu spełnienia wszystkich wymaganych przez prawo warunków, przedstawi nowe dowody uzyskane już po wydaniu decyzji potwierdzające to prawo lub jeśli ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczenia. Celem ponownego ustalenia w trybie przepisu art. 114 ustawy emerytalnej jest bowiem ponowne rozstrzygnięcie o uprawnieniach, które

powstały ex lege przed wydaniem weryfikowanych decyzji rentowych. Uzasadnieniem dla ponowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją organu rentowego, wyznaczającym jego cel, jest niezgodność zawartego w niej rozstrzygnięcia z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego. Dodatkowo podnieść trzeba, że ponowne ustalenie w trybie przepisu art. 114 ustawy emerytalnej stanowi nadzwyczajną kontynuację poprzedniego postępowania przed organem rentowym, zmierzając do podważenia decyzji organu rentowego, niezależnie od tego, czy uprawomocniła się ona na skutek upływu terminu odwołania, czy też rozstrzygnięcia sądu, a przesłanki ponownego rozpoznania sprawy zachodzą w każdym wypadku ujawnienia okoliczności wskazujących na istnienie prawa do świadczeń. Reasumując, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przepisy przewidują możliwość wzruszenia prawomocnej decyzji środkiem prawnym w postaci wniosku o ponowne ustalenie prawa do świadczenia w trybie art. 114 ustawy emerytalnej, którego celem jest ponowne rozstrzygnięcie o uprawnieniach, które powstały ex lege przed wydaniem weryfikowanej decyzji rentowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2000 roku, II UKN 182/00 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 roku, I BU 4/11).

Ponowne ustalenie w trybie przepisu art. 114 ustawy emerytalnej stanowi zatem nadzwyczajną kontynuację poprzedniego postępowania przed organem rentowym, zmierzając do podważenia decyzji organu rentowego, niezależnie od tego, czy uprawomocniła się ona na skutek upływu terminu odwołania, czy też rozstrzygnięcia sądu.

W przedmiotowej sprawie decyzja ZUS z dnia 4 marca 2014 roku, którą odmówiono wnioskodawczyni przyznania prawa do emerytury, z uwagi na niezaliczenie do jej stażu pracy w warunkach szczególnych okresów nieskładkowych przypadających po dniu 15 listopada 1991 roku, z przyczyn omówionych wyżej, była nieprawidłowa, a w dacie wydania tejże decyzji znana była już treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 roku w sprawie III UZP 10/03, zgodnie z którą do okresu pracy w warunkach szczególnych wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy przypadające po dniu wejścia w życie uchwały z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytury i rent (...). W tej sytuacji ZUS powinien rozpoznać ponowny wniosek skarżącej o przyznanie emerytury w trybie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przyznać jej prawo do emerytury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 roku, I UK 213/12, LEX 1619645).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.